

Kærlighed på film

For meget film i filmen

Af Jes Nysten

"En bornedal film" står der hen over lærredet inden forteksterne - og igen til sidst efter alle rulleteksterne. Når jeg nævner denne detalje, er det, fordi den for mig at se er et godt udtryk for, at Ole Bornedal på ingen måde lider af mindreværds-komplekser. Det umiddelbart beskedne 'bornedal' med bevidst lille b skaber indtryk af et 'brand', som enhver ved, hvad er: en bornedal!

Bornedal har i alle sine film vist sit indgående kendskab og sin kærlighed til filmklassikere gennem integrerede, udsøgte citater fra nogle af de bedste i sine film. Helt tilbage til egne klassikere som TV-serien "Charlot og Charlotte" og gyseren "Nattevagten" har han lagt dette ekstra lag på, så filmelskere har kunnet fryde sig over denne snurrige leg.

I den nye film bliver denne brug af filmklip dog så udbredt, at det får filmen til at kænre. Den historie, som Bornedal gerne (?) vil fortælle, får ikke tilstrækkelig luft, men bliver indespærret i denne leg med film på film. Henvisningerne spænder fra instruktører som Billy Wilder og Bergman til Almodovar, og selvfølgelig er denne bevidste filmcitatleg en vigtig del af intentionen med filmen, men fortællingen forløses ikke hermed - den hæmmes.

Allerede fra begyndelsen forstår vi, at vi er i en film i filmen. En mand ligger på jorden, dramatisk blødende. Han må være død, hvad han også er. Men så begynder han langsomt - på lydsporet - at fortælle sin historie, og det er den historie, vi tilbageskuende får fortalt på filmen. Jonas hedder han, og han lever et helt almindeligt dansk middelklasseliv med kone, to dejlige unger og et interessant arbejde. Sådan ser det ud udefra, men ikke inden i ham. Han føler sig lukket inde, groet fast i al det trivielle. Han drømmer sig væk til spændende nye destinationer. Men på en af de sædvanlige kedelige køreture med familien indtræffer en dramatisk hændelse, der pludselig giver ham mulighed for faktisk at vælge "det andet", det spændende! Herfra tager begivenhederne fart, også mere end Jonas kan overskue, og filmen udvikler sig efterhånden til en veritabel thriller (med nik til "Nattevagten"). I opbygningen af en vedvarende uhygge-stemning viser Bornedal sine uomtvistelige filmiske evner, også selvom han i brugen af effekter har hang til de lidt for håndfaste.

Filmens skal først og fremmest være en kærlighedshistorie om den umulige, grænseoverskridende kærlighed, men netop her tipper filmen over og bliver svulstig på den ikke-fede måde. Bornedal vil gerne give plads til de store følelser i sine film, men det bliver noget overgearret og påtaget. I samme takt bliver dialogen voldsomt oppustet på kanten af det banale.

Man sidder efter filmen med den sædvanlige 'Bornedal-fornemmelse': Manden er stadigvæk en yderst kompetent filmmager, men han står på en måde selv i vejen for sine værker. Det er som om, han ikke vil give slip på dem, men hele tiden næsten pedantisk vil være med for at vise os alle sammen, hvordan vi skal se og høre hans film, og hvor meget han kan som filmmager.

Danmark 2007 - Instr. og manus: Ole Bornedal - Medv.: Nikolaj Lie Kaas (Sebastian), Anders W. Berthelsen (Jonas), Rebecka Hemse (Julia), Dejan Cukic (Jonas' ven og kollega), Charlotte Fich (Mette), Bent Mejding (Julias far), Ewa Fröhling (Julias mor), Josephine Raahauge (Julias søster), Timm Vladimir (Julias bror), Karsten Jansfort (Jonas' kollega), Rolf Rasmussen (politibetjent) - 100 min. - Biografpremiere d. 24/8 2007 og på DVD d. 5/3 2008 - Udlejning: SF Film - Till. f. b. over 15 år

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=6624&area=3>